

C door het jaar 20°
17 augustus 2025
Maria Assumpta

Eerste lezing (Jer., 38, 4-6. 8-10)
Uit het boek van de profeet Jeremia

Wat Jeremia verkondigde kwam hard aan bij de legerleiding van het land.
Die zeiden tegen de koning:
`Die man moet sterven.
Door zo te spreken tast hij het moreel aan van de soldaten
en van de hele bevolking.
Die man zoekt niet het welzijn van het volk maar zijn eigen ondergang.'
Koning Sedekia antwoordde:
`Goed, ik laat hem aan jullie over, ik zal jullie niet tegenhouden.'
Toen grepen ze Jeremia en wierpen hem in de put van prins Malkia,
in het kwartier van de wacht;
aan touwen lieten ze hem neer.
In de put stond geen water, maar Jeremia zakte weg in de modder.
Ebed-Melech, een dienaar van de koning,
liep meteen naar de koning, die zitting aan het houden was in de Benjaminpoort,
en zei: `Heer koning, die mannen hebben een misdaad begaan
door de profeet Jeremia in de put te werpen;
hij zal daar sterven van honger,
want in de stad is al het brood op.'
Daarop gaf de koning hem de opdracht:
`Neem drie mannen met je mee en haal de profeet Jeremia uit de put,
voordat hij sterft.'

Tweede lezing (Heb., 12, 1-4)
Uit de brief aan de Hebreeën

Zusters en broeders,
doorheen de tijden hebben veel mensen getuigd van een sterk geloof.
Naar hun voorbeeld moeten ook wij de zonde achter ons laten.
We hebben ingeschreven voor een wedloop,
die moeten we vastberaden uitlopen tot het einde.
Jezus is daarbij ons sterkste voorbeeld.
Hij stond aan de basis van ons geloof, en hij heeft het ook tot volheid gebracht.
Omdat hij wist dat er nieuw leven volgde
is hij de schande van de dood aan het kruis niet uit de weg gegaan.
Zo heeft hij nu plaatsgenomen aan de rechterkant van Gods troon.
Denkt aan hem, wanneer jullie tegenstand en vervolging ondervinden.
Want ook hij is vervolgd geweest.
Dat moet jullie moed geven het niet op te geven.
Trouwens, jullie zijn nog niet, zoals hij, met de dood bedreigd.

Evangelie (Lc., 12, 49-53)

Uit het evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Eens zei Jezus tot zijn leerlingen:

Ik ben op aarde gekomen, om vuur aan te steken.

Hoe graag zou ik hebben dat het al oplaaide.

Maar eerst moet ik nog zwaar lijden ondergaan.

Ik hoop dat ik het tot het einde zal uithouden.

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde.

Nee, eerder verdeeldheid.

Vanaf nu zullen vijf mensen in één huis van mening verschillen:

drie tegen twee, en twee tegen drie:

vader tegen zoon, en zoon tegen vader;

moeder tegen dochter, en dochter tegen moeder;

schoonmoeder tegen schoondochter,

en schoondochter tegen schoonmoeder.'

Homilie

Z. en B.

Er was eens een jonge vrouw die naar de dokter ging omdat ze zich niet goed voelde.

De ene keer had ze het te warm, de andere keer te koud, soms moest ze overgeven.

En waar het kon aan liggen wist ze niet.

De dokter onderzocht haar, trok wat bloed om te laten analyseren, en vroeg haar om twee dagen later terug te keren.

Toen ze terugkeerde liet de dokter haar neerzitten, en zei: 'Mevrouwtje, jij mankeert niets. Je bloed is goed, je hart is goed, je temperatuur is in orde. Je bent helemaal niet ziek. Integendeel, ik moet je feliciteren: je bent in verwachting.'

Z. en B.,

Als er de dag van vandaag over de kerk en over het geloof gesproken wordt, is het ook in termen van: het gaat niet goed.

De kerken lopen leeg, er zijn geen roepingen meer, de mensen hebben niets meer over voor mekaar, christelijke organisaties en partijen hebben hun betekenis in de maatschappij verloren.

En wie overblijft stelt zich de vraag: waar gaan we naartoe met onze kerk? Zal Gods woord nog gehoord worden in de toekomst? Zal men nog gevoelig zijn voor de christelijke waarden? In welke wereld zullen onze kinderen en kleinkinderen moeten leven?

Onze gelovige gemeenschap is ziek, zeggen we.

Maar zou het niet kunnen dat het is als met die jonge vrouw, dat de kerk *ziek* is, maar in verwachting is?

Zou het niet kunnen dat wat we nu meemaken barensweeën zijn, nodig om los te komen van een verleden, dat onvoldoende beantwoordde aan Jezus' boodschap.

We komen uit een tijd dat de kerk het hele maatschappelijke leven in handen had. De grootste en de beste scholen waren de katholieke scholen, hetzelfde met de ziekenhuizen, de vakbonden, de jeugdbewegingen, de ziekenfondsen, de culturele verenigingen.

De kerk was een macht geworden, en had sterke structuren opgebouwd. Met het gevolg dat ze een positie te verdedigen had.

En als iemand belangen te verdedigen heeft, verliest die snel het oorspronkelijke doel uit het oog.

De toekomst van de school en de werkzekerheid van de leerkrachten zou wel eens belangrijker kunnen worden, dan wat het beste is voor de leerlingen.

Het kunnen afbetalen van dure apparatuur, zou wel eens in een ziekenhuis kunnen leiden tot onderzoeken, die de patiënt niet echt nodig heeft.

De vakbonden, de ziekenfondsen, de jeugdbewegingen zouden zich wel eens kunnen laten drijven door een concurrentiestrijd met de niet christelijke organisaties zodat 'de mens centraal' meer een slogan wordt dan een realiteit.

En als de kerk jarenlang misbruik en financiële schandalen heeft toegedekt, dan was het ook om de belangen van de kerk, van het instituut veilig te stellen.

De vraag die we ons vandaag moeten stellen is: zou Jezus van Nazareth dat zo bedoeld hebben?

Neen, Jezus heeft zijn kerk waarschijnlijk heel bewust niet zo gezien, maar wel als een minderheidskerk, een kleine groep godgevoelige mensen, die midden in de wereld staan en daar proberen op consequente manier het evangelie te beleven. Mensen die durven in te gaan tegen wat in de wereld over het algemeen belangrijk gevonden wordt: carrière, macht, welstand.

Ze zijn dan ook stoorzenders, ondergravers van de stevig opgebouwde systemen.

Jezus zelf was in de samenleving van toen, zo een stoorzender.

'Ik ben op aarde gekomen om vuur aan te steken.' zegde hij.

En hij heeft het met zijn leven moeten bekopen.

Hij was er zich van bewust zijn woorden tot spanningen zouden leiden: 'Ik ben geen vrede komen brengen, maar verdeeldheid.'

Z. en B.,

Ik denk dat wat de westerse kerk nu meemaakt inderdaad niet een dodelijke ziekte is, maar de geboortepijn van een nieuwe toekomst.

Het is een uitnodiging om terug te keren naar de kern van Jezus' boodschap, om binnen de maatschappij een kleine, maar zeer vitale gemeenschap te vormen, als zout in het eten en gist in het deeg, die vorm geeft aan wat God met zijn wereld heeft bedoeld.

En die niet bang is op te komen voor recht en gerechtigheid.

Een gemeenschap van zelfvergeten liefde waar de mensen van zeggen – zoals ze het deden bij de eerste christenen – 'zie eens hoe ze elkaar liefhebben'.

En wellicht zal dan ook waar worden wat in de handelingen van de apostelen staat: 'Elke dag bracht de Heer er meer bijeen, die gered zouden worden.'

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.